

BIJ EEN TEEKENING
VAN VINCENT VAN GOGH,

DOOR

HÉLÈNE SWARTH.

Bij de oude hut met blikkrend bloote ruiten
Twee boomen rijzen, takloos rank als armen,
Skelettig dor, van uitgemergelde armen,
Naar 't grauwe zwerk, waar sombre wolken muiten.

Gelijk een pijnboom, pal in windekarmen,
De weduw staat, getreden stil naar buiten —
De booze wolken lijken donkre schuiten.
Haar man verdronk — De zee kent geen erbarmen!

Nu, dat zij d'aanblik van de zee vermijde,
Haar smart doorleeft ze in de eenzaamheid der heide.
Doch, loeit de storm, zij moet er bang naar luistren.

En 't zwaar geluid van 't eigen mantelflappen
Verschrikt haar ziel als dreigend zeileklappen —
Een zwarte vogel lijkt ze in avondduistren.
